

Η ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΠΑΥΣΗ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΤΗΣ WILKINSON

Η επόμενη μέρα ήταν μέρα απόλυτης ελευθερίας.

Κανένα ραντεβού.

Κανένα πρόγραμμα.

Κανένας οδηγός.

Καμία τελετή.

Περπάτησα στο Piccadilly Circus, και το βλέμμα μου γλιστρούσε πάντα προς την ίδια κατεύθυνση.

Soho.

Όταν ήμουν νεότερος, με είχαν υποδεχτεί σε εκείνα τα μέρη.

Όχι μόνο ως πελάτη.

Και ως παρατηρητή.

Ως ευπρόσδεκτο καλεσμένο.

Ανοιχτά ευπρόσδεκτο.

Με τα χρόνια έμαθα ότι οι αδυναμίες δεν πρέπει να κρύβονται.

Πρέπει να γίνονται κατανοητές.

Και όταν δεν βλάπτουν κανέναν, μπορούν ακόμη και να θρέφονται από όσα μας δίνουν ευχαρίστηση.

Περπατούσα χωρίς βιασύνη.

Το Λονδίνο έμοιαζε πιο ήσυχο απ' ό,τι συνήθως.

Ίσως είχε αλλάξει η πόλη.

Ίσως είχα αλλάξει εγώ.

Ή ίσως ήταν απλώς η επίδραση της Maggy.

Από τότε που τη γνώρισα, κάθε δρόμος έμοιαζε να διηγείται μια ιστορία.

Κάθε κτίριο έμοιαζε να φυλάει μια ανάμνηση.

Κάθε γωνιά της πόλης έμοιαζε να ανήκει σε κάποιον που δεν ήταν πια εκεί.

Για πρώτη φορά δεν επισκεπτόμουν το Λονδίνο.

Το άκουγα.

Κι όπως διέσχιζα το Piccadilly Circus, ανάμεσα στα φώτα, στους τουρίστες και στα παλιά φαντάσματα της νιότης μου, ήξερα ότι δεν ήταν μέρα ξεκούρασης.

Ήταν απλώς το διάλειμμα ανάμεσα σε ένα μάθημα και στο επόμενο.

Γιατί την επόμενη μέρα θα ξανάβλεπα τη θεία μου.

Και μαζί της, κατά πάσα πιθανότητα, ένα ακόμη κομμάτι μιας ιστορίας που κανείς δεν είχε τελειώσει ακόμη να διηγείται.

Ferdinando